

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: a) J. D., narozený dne X
b) J. D., narozený dne X

oba bytem P. 661/42, O.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Stanislavem Bodlákem
sídlem Sobotín 270, 788 16 Petrov nad Desnou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: I. J. D., narozený dne X
II. J. D., narozený dne X

oba bytem P. 661/42, O.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Stanislavem Bodlákem
sídlem Sobotín 270, 788 16 Petrov nad Desnou

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. KUOK 597/2018, ve věci umístění stavby

takto:

I. Žaloby žalobců a) a b) **se zamítají.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby na řízení zúčastněné **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Olomouc, odbor stavební, oddělení územně správní (dále jen „stavební úřad“) územním rozhodnutím ze dne 15. 9. 2017, č. j. SMOL/205328/2017/OS/US/Obr, umístil na žádost L. B. (dále jen „stavebník“) stavbu „*rodinný dům, přípojka vody, kanalizace a vnitřní rozvod NN, na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. H. u O.*“ (dále jen „stavba“). Stavební úřad dospěl k závěru, že stavba je umístěna v souladu s Územním plánem Olomouc č. X (dále jen „územní plán“), který pro dané území předepisuje blokovou strukturu zástavby, v níž je urbanisticky odůvodněná dostavba proluk. Jelikož je proluka v územním plánu vymezena jako nezastavěné místo, které vznikne vybouráním některé části v souvislém zastavění nebo ponecháním volné parcely/parcel v zastavěné řadě včetně nezastavěného nároží, je předmětná stavba urbanisticky odůvodněna, neboť se jedná o pozemek na uličním nároží, který je prolukou ve smyslu uvedené definice. Okolní zástavba je tvořena řadovými rodinnými domy se sedlovými střechami, stavba je ve stavební čáře stávající zástavby a umístěním průčelí v uliční čáře i tvarem střechy je v souladu s charakterem území. Dále stavební úřad uvedl, že stavba je umístěna v souladu s § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) na hranici pozemku.
2. Proti uvedenému rozhodnutí si podali oba žalobci odvolání, žalobce a) jako vlastník sousedních pozemků parc. č. X a X, a žalobce b) jako vlastník sousedních pozemků parc. č. X, X a X a stavby č. p. X na pozemku parc. č. X, vše v k. ú. H. u O.
3. Žalovaný obě odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Uvedl, že stavebník předložil úplnou žádost včetně všech podkladů a stavební úřad řádně posoudil soulad stavby s územně plánovací dokumentací, podmínkami dotčených orgánů, obecnými požadavky na využívání území a technickými požadavky na stavby. Dle žalovaného je stavba umístěná v souladu s územním plánem na pozemku umístěném ve stabilizované ploše smíšené obytné 11/083S s blokovým typem struktury zástavby, přičemž „*za urbanisticky odůvodněné se považují zejména dostavby proluk a nároží, doplnění rozvolněných nebo nedokončených bloků objekty charakteristického objemu pro dosažení charakteristického rytmu zástavby, posílení městského charakteru ulic vymezujících jednotlivé bloky dostavbou nízkopodlažních objektů občanského vybavení apod.*“ Okolní zástavba je v posuzovaném případě tvořena řadovými rodinnými domy, přičemž stavby je nutno posuzovat v širších souvislostech a nikoliv pouze v rozsahu staveb nejbližších. V posuzovaném případě se jedná o stavbu v proluce a neuplatní se tak odstupové vzdálenosti mezi stavbami podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stejným způsobem by mohl dle žalovaného přistoupit k přístavbě svého rodinného domu č. p. 661 i žalobce b). V případě žalobce a) je stavba od jeho pozemku parc. č. 666/5 vzdálená více než 50 m, tudíž je povinná odstupová vzdálenost staveb splněna. Dále uvedl, že ohledání na místě nebylo povinné, přičemž provedené ohledání z místa veřejného pozemku nepovažuje za důkaz ohledáním podle § 54 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neboť toto ohledání nebylo provedeno přímo na místě, tudíž nebylo nutné o jeho provedení vyhotovit zápis. K tvrzenému nerespektování charakteru zástavby žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

uvedl, že územní řízení je zahajované na žádost, kterou stavební úřad není oprávněn měnit a zasahovat do velikosti, rozsahu či objemu stavby. Posouzení umístění stavby z hlediska urbanistického a architektonického je na stavebním úřadu, který je ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil. Nevýznamné nerespektování uliční čáry bylo vyvoláno potřebou dodržet pravoúhlou dispozici domu, takže východní strana stavby je vzhledem k uliční čáře mírně pootočena. Stavební úřad rovněž postavil najisto, které doplňkové stavby nebo terénní úpravy podléhají povolení a které nikoli. S ohledem na skutečnost, že propojovací chodník i parkovací místo, v současnosti vysypané makadamem a porostlé trávou, budou obnoveny za použití zatravnovacích tvárnic propustných pro dešťovou vodu, jedná se o terénní úpravy, které se neumísťují ani nepovolují.

4. Samostatně podanými žalobami, které krajský soud usnesením ze dne 11. 10. 2018, č. j. 65 A 31/2018-60 spojil ke společnému projednání a rozhodnutí, se žalobci domáhali zrušení napadeného rozhodnutí. Namítali, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, nezákonná, nesprávná a vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, přičemž byla porušena zásada materiální pravdy. Správní řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, čehož důsledkem byli žalobci přímo zkráceni na svých právech. Konkrétní žalobní body soud vymezuje takto:

- a) stavební úřad a žalovaný dospěli k nesprávnému závěru, že se jedná o stavbu v proluce podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Prolukou je třeba rozumět mezeru mezi souvislou řadou na sobě navazujících domů. V posuzované věci se však jedná se o stavbu volně stojícího rodinného domu, tudíž je nutné respektovat odstupové vzdálenosti staveb dle § 25 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Předpokladem aplikace § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je to, že se umísťovanou stavbou doplňuje stávající souvislá zástavba předurčující objemové parametry umísťované stavby, tudíž je nutná přítomnost existujících staveb determinujících objem, výšku a půdorys nové zástavby. Musí se jednat o doplnění celku o v zásadě stejnorodou část. V posuzovaném případě však stavba vytváří dominantu neodpovídající charakteru zástavby v dané lokalitě (srov. metodická pomůcka Ministerstvo pro místní rozvoj ČR k umísťování staveb v prolukách z června 2013). Pozemek parc. č. X v k. ú. H. u O. není prolukou, neboť nesousedí s žádným zastavěným pozemkem, v katastru nemovitostí je veden jako půdní fond, nejsou na něm umístěny žádné stavby. V opačném případě by se tento pozemek musel nacházet v řadové zástavbě mezi domy, kdy jeho zastavěním by musely štitové zdi rodinných domů na sebe navazovat. Tento pozemek se však nachází vedle pozemku parc. č. X v k. ú. H. u O. (ostatní plocha), který nebyl nikdy zastavěn;
- b) odstup plánované stavby nebude umožňovat řádnou údržbu stavby rodinného domu na pozemku parc. č. X, neboť při vydávání napadeného rozhodnutí nebyla zohledněna existence rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, č. j. SMOL/091287/2016/OS/US/Obr, jímž stavební úřad umístil stavbu „*přístavba rodinného domu na pozemcích parc. č. X (zastavěná plocha a nádvoří) a X (ostatní plocha) v k. ú. H. u O.*“ (dále jen „*přístavba*“). Dne 18. 7. 2016 byla v této věci podána žádost o vydání stavebního povolení, přičemž z důvodu nečinnosti stavebního úřadu nebylo dosud o ní rozhodnuto;
- c) umístění stavby není v souladu s urbanistickými a architektonickými požadavky zájmového území. Stávající zástavba je typická pro dvoudomky a nikoliv pro řadovou zástavbu. Nejedná se ani o nárožní proluku, neboť stavba není situována do městské řadové zástavby především z hlediska její „*hmotnatosti*“. Stavba není ani v souladu se

stávající uliční čarou. Stavebník je zvýhodněn tím, že může stavbu vychýlit z osy na úkor uliční čáry;

- d) stavební úřad pochybil, když podle § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nenařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě stavby, neboť to bylo v posuzované věci účelné a žádoucí s ohledem na tvrzenou existenci proluky. Tvrzení stavebního úřadu, že poměry jsou mu známy, nemůže obstát. Ohledáním na místě stavby by stavební úřad zjistil, že na pozemku stavby se nenachází stávající zpevněná plocha vysypaná šterkem o velikosti 6,5 m x 3,5 m a ani propojovací chodník o šířce 0,6 m. Rovněž zmiňované vodovodní zařízení se nachází desítky metrů od tvrzeného místa.
5. Podáním doručeným soudem dne 12. 4. 2018 žalobci žaloby doplnili. Namítli, že žalobou napadené rozhodnutí nezohledňuje protipožární řešení z hlediska bezpečnosti sousedních staveb, jakož ani dopravně bezpečnostní řešení z hlediska bezpečnosti silničního provozu při výjezdu z ulice Partyzánská, jelikož budou stavbou negativně dotčeny výhledové poměry.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žaloby zamítl, přičemž zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí.
7. Při jednání soudu dne 28. 8. 2019 žalobci zdůraznili, že samotný soulad stavebního záměru s územním plánem neznamena, že lze stavbu umístit, aniž by splnila požadavky na využití území stanovené vyhláškou. Žalobce b) poukázal na nerovný přístup stavebního úřadu k jednotlivým stavebníkům, a to nejen v souvislosti s uliční čarou, nýbrž přímo ve vztahu k jeho pozemku, kdy po umístění některých objektů (přístřešky a plechové kontejnery) žalobcem b) na hranici pozemků parc. č. X a X zahájil stavební úřad řízení o odstranění předmětných staveb a teprve poté, co žalobce b) stavby posunul 2 m od hranice pozemků, stavební úřad rozhodl, že se jejich odstranění nenařizuje. Dále žalobci popsali, že stavební úřad zřetelně dobře věděl, že na pozemku parc. č. X pro jeho nedostatečnou šířku nelze realizovat stavbu pro nemožnost dodržet vzájemné odstupové vzdálenosti staveb, proto také město při odprodeji pozemku parc. č. X původně navrhovalo jeho podélné rozdělení a nabízelo jej k odkupu předchozím vlastníkům pozemku parc. č. X. Jelikož ti neměli o odkup zájem, nabyl pozemek žalobce b). Nerovný přístup stavebního úřadu k jednotlivým žadatelům potvrzuje dle žalobců i skutečnost, že stavební úřad dosud nerozhodl o povolení přístavby ke stavbě č. p. X na pozemku parc. č. X.
8. Žalovaný při jednání k námitkám žalobců uvedl, že v minulosti řešené majetkoprávní vypořádání odpovídalo tehdejšímu územnímu plánu, zatímco pro posuzování vzájemných odstupových vzdáleností staveb je určující aktuální územní plán, který dané území řadí do blokového typu zástavby a charakterizuje také pojem proluka, přičemž předmětný pozemek žadatelky odpovídá územním plánem stanovené definici nezastavěného nároží, což vylučuje aplikaci § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Dále žalovaný uvedl, že blokový typ zástavby umožňuje i žalobci b) umísťovat stavby na hranici pozemků, pokud to stavební úřad žalobci b) nezákonně zakazoval, měl žalobce b) využít opravných prostředků.
9. Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 65 A 31/2018-101, vyhověl žalobě žalobce b) a rozhodnutí žalovaného zrušil. Dospěl k závěru, že žalovaný nesprávně smísl pojmy použité v územním plánu s pojmy použitými v § 25 odst. 4 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., resp. otázku urbanistické odůvodněnosti stavby s otázkou splnění požadavků na umístění staveb stanovených vyhláškou. Pro závěr, zda se jedná o stavbu v proluce ve smyslu

vyhlášky č. 501/2006 Sb. bylo podle krajského soudu určujícím, zda se jedná o řadovou zástavbu, přičemž se neztotožnil s názorem žalovaného, že je při posuzování charakteru zástavby ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nutné zohledňovat podobu širšího okolí stavby. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány vykládaly pojem charakter zástavby, jakož i pojem proluka příliš široce a nepřihlédly dostatečně k zástavbě bezprostředně sousedící s umísťovanou stavbou, a uzavřel, že pozemek parc. č. X není prolukou v souvislé stávající zástavbě a že správními orgány popsany charakter zástavby neodůvodňuje aplikaci § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

10. Rozsudek krajského soudu však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 391/2019-32, a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pozemek p. č. 717, na němž má být stavba umístěna, představuje dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě určený k zastavění, a představuje proto tzv. rohovou proluku, a to jak ve smyslu odůvodnění územního plánu, tak i ve smyslu stavebních předpisů. Stavba bude dle Nejvyššího správního soudu představovat doplnění stávající souvislé zástavby a její umístění je v souladu s cílem úpravy územního plánu, kterým je postupná změna původně venkovského charakteru zástavby na městský s posílením blokové zástavby, která preferuje zástavbu nároží. Při posuzování charakteru zástavby je nutné dle závěru Nejvyššího správního soudu brát v úvahu i širší okolí stavby. Své úvahy ukončil Nejvyšší správní soud závěrem, že *„v posuzované věci je na místě aplikovat pro posuzovanou stavbu výjimku uvedenou v § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. z důvodu charakteru zástavby v místě.“*
11. I přes jednoznačný závěr, který kasační soud zaujal ke klíčové námitce, žalobci na žalobách setrvali. Kromě nesouhlasu se závěry Nejvyššího správního soudu žalobci zdůraznili, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, což dokazuje skutečnost, že poměry v území popsal v rozporu s realitou, zejména pak umístění prvků infrastruktury. K prokázání tohoto nesouladu navrhli provedení důkazu ohledáním místa. Při jednání soudu dne 27. 5. 2020 akcentovali námitku nekonání ústního jednání spojeného s místním šetřením, jakož i zřetelně nerovný přístup k účastníkům ze strany stavebního úřadu, který je dlouhodobě nečinný ve věci posouzení žádosti žalobce b) o povolení přístavby.
12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Krajský soud předně uvádí, že setrvává na svém závěru, uvedeném v prvním rozsudku, že žalobce a) nebyl k podání žaloby aktivně věcně legitimován, neboť není vlastníkem žádné stavby sousedící s umísťovanou stavbou, a tudíž by se tvrzené nedodržení předepsaných odstupových vzdáleností staveb nemohlo jakkoli negativně projevit na jeho právech (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce a) je vlastníkem toliko pozemku parc. č. X, který má společnou hranici s pozemkem stavebníka parc. č. X, na němž je stavba umísťována, avšak odstup umísťované stavby od společné hranice těchto pozemků výrazně překračuje požadavky na minimální dvoumetrový odstup stavby rodinného domu od společné hranice pozemků, stanovený v § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Zamítnutí žaloby žalobce a) je tak odůvodněno nedostatkem jeho aktivní věcně legitimace.
14. Tvrzení žalobce b), že jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů *nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, nezákonná, nesprávná a vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového*

stavu věci, přičemž byla porušena zásada materiální pravdy, a že správní řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, čehož důsledkem byli žalobci přímo zkráceni na svých právech, nepovažuje krajský soud za dostatečně konkrétní žalobní body způsobilé soudního přezkumu, neboť se jedná toliko o výčet typových nesprávností, nikoli skutkově a právně individualizovaná tvrzení o nezákonnostech či procesních vadách. Dále krajský soud, shodně jako v původním rozsudku, uvádí, že § 75 odst. 2 ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. limituje žalobce v uplatňování svých nových žalobních námitek lhůtou k podání žaloby, jež činí 2 měsíce od doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci. Žalobami napadené rozhodnutí bylo žalobcům doručeno dne 29. 1. 2018, proto se soud argumenty nově uvedenými až v doplnění žalob ze dne 12. 4. 2018 (nezohlednění protipožárního řešení a dopravně bezpečnostního řešení) nemohl jakožto opožděnými žalobními body zabývat.

15. Jak uvedl krajský soud v původním rozsudku, spočívá jádro sporu mezi žalobcem b) a žalovaným v posouzení oprávnění stavebníka umístit stavbu na hranici pozemků parc. č. X a X. Tento spor však jednoznačně vyřešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 391/2019-32, aprobováním skutkového a právního závěru žalovaného, že pozemek parc. č. 717, na němž má být stavba umístěna, představuje dočasně nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě určený k zastavění, a představuje proto tzv. rohovou proluku, a tudíž bylo v posuzované věci je na místě aplikovat na umísťovanou stavbu výjimku uvedenou v § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. z důvodu charakteru zástavby v místě (v podrobnostech krajský soud odkazuje na odst. 21 až 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu).
16. Krajskému soudu nepřísluší závěry Nejvyššího správního soudu revidovat, neboť je jeho právním názorem dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. K žalobcem b) vyjádřenému nesouhlasu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu lze toliko uvést, že k rozsahu vázanosti krajského soudu zrušujícím rozsudkem se sám Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 74/2017-28, v němž uvedl, že „pokud krajský soud (byť i důvodně) nesouhlasí s právními závěry či skutkovým hodnocením Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku, je přesto povinen je v dalším řízení respektovat (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Princip kasační závaznosti právního názoru instančně nadřízeného soudu je procesním odrazem hierarchického uspořádání soudní soustavy. Není přitom samoúčelný, smyslem jeho zachovávaní je jednak rychlost a hospodárnost výkonu soudnictví, jednak právní jistota účastníků soudního řízení a z ní vyplývající důvěryhodnost rozhodovací činnosti soudů.“ Krajský soud proto nebyl oprávněn jakkoli rozsudek Nejvyššího správního soudu korigovat, zpochybňovat racionalitu a podloženost jeho závěrů, či s ním polemizovat. Krajský soud proto zamítl návrh žalobce b) na provedení důkazu fotografiemi lokality, které měly prokazovat, že se v dané lokalitě nenachází zástavba řadová, nýbrž zástavba individuální, jakož i návrh na provedení důkazu obrázkem z územní studie, jejíž platnost a relevanci pro posuzovaný případ žalobce b) ani neosvětlil. Žalobní body a) a c) jsou tudíž s ohledem na závěr instančně nadřízeného soudu nedůvodné.
17. Pro úplnost krajský soud k žalobnímu bodu c) k námitce nerespektování uliční čáry stavebníkem, že tato námitka postrádá jakékoli tvrzení o zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce b) touto tvrzenou skutečností. Nadto žalovaný na str. 11 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že se jedná toliko o nevýznamné pootočení východní strany umísťovaného domu vzhledem ke stávající stavební čáře, zapříčiněné tím,

že uliční čára není kolmá ke společné hranici mezi pozemky parc. č. X a X, avšak bylo třeba dodržet pravouhlou dispozici domu.

18. K žalobnímu bodu b) krajský soud stejně jako v původním rozsudku uvádí, že obsah rozhodnutí stavebního úřadu vyvrací tvrzení žalobce b), že stavební úřad při rozhodování nezohlednil rozhodnutí ze dne 22. 4. 2016, č. j. SMOL/091287/2016/OS/US/Obr, jímž byla na jeho pozemku parc. č. X umístěna přístavba jeho rodinného domu, neboť stavební úřad na str. 8 svého rozhodnutí na existenci rozhodnutí o přístavbě výslovně odkazuje. Žalobce b) ostatně v žalobě ani nevysvětluje, jakým způsobem měl stavební úřad existenci uvedeného územního rozhodnutí zohlednit, resp. jak měl obsah tohoto rozhodnutí ovlivnit výsledek předmětného řízení o umístění stavby na pozemku parc. č. X.
19. Krajský soud se dále ztotožňuje s žalovaným v posouzení nedůvodnosti námítky nespojení ústního jednání s ohledáním na místě stavby podle § 87 odst. 1 stavebního zákona. Stavební úřad na str. 6 svého rozhodnutí uvedl, že žalobce b) zaměňuje místní šetření s ústním jednáním spojeným s ohledáním na místě. Stavební úřad ocitoval § 87 odst. 1 stavebního zákona a vyložil jej tak, že nebyl povinen ústní jednání k projednání žádosti stavebníka spojovat s ohledáním na místě stavby, neboť by byl takový postup v posuzované věci neúčelný, a dále zdůraznil, že od ústního jednání zcela upustil rovněž v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona, neboť mu již z předchozí úřední činnosti byly poměry v území známy a plně mu stačilo zhlédnutí místa z veřejného pozemku. Současně stavební úřad poukázal na skutečnost, že při upuštění od ústního jednání stanovil v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona účastníkům lhůtu k uplatnění námitek. Argumentaci stavebního úřadu označil za věcně správnou na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný a souhlasí s ní i krajský soud. Stavebním úřadem realizované zhlédnutí místa z veřejného pozemku, o němž nebyl pořízen do správního spisu žádný záznam, nebylo považováno za podklad rozhodnutí, tudíž nemohl být žalobce b) jakkoli dotčen na svých procesních právech účastníka řízení, nebyl-li k tomuto zhlédnutí přizván.
20. Při posouzení převládajícího typu zástavby, resp. charakteru zástavby ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vyšel stavební úřad z mapových podkladů na www.cuzk.cz. Tento podklad shledal pro dané posouzení dostačujícím i žalovaný (srov. str. 11 napadeného rozhodnutí) a rovněž Nejvyšší správní soud učinil v odst. 26 rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 391/2019-32, o charakteru zástavby v posuzované lokalitě jednoznačná skutková zjištění, na jejichž základě zaujal svůj právní závěr, že pozemek parc. č. X je rohovou prolukou. Krajský soud proto jako zcela nadbytečný zamítl návrh žalobce b), jímž se tento dožadoval provedení místního šetření krajským soudem za účelem objasnění existence či neexistence předmětné proluky. Uvedená otázka již byla jednoznačně zodpovězena Nejvyšším správním soudem, který nepovažoval za nezbytné zjišťování charakteru zástavby při ohledání místa.
21. Zcela nedůvodným shledal krajský soud požadavek žalobce b) na provedení místního šetření k vyvrácení pravdivosti tvrzení stavebního úřadu, že se na pozemku umístěvané stavby nachází stávající zpevněná plocha vysypaná šterkem a propojovací chodník, a k objasnění, kde se skutečně nachází hydrant. Stavební úřad totiž uvedl, že daný druh doprovodných staveb (zpevněná cesta, propojovací chodník) nevyžaduje žádné veřejnoprávní povolení. Tyto terénní úpravy tudíž nebyly předmětem posuzovaného povolovacího procesu. Absence nutnosti povolení, resp. souhlasu pro jejich vybudování však nevychází z konstatování jejich existence, či lokalizace na pozemku stavebníka, nýbrž

z popisu jejich parametrů. Případné odhalení chyby stavebního úřadu v popisu těchto staveb by tak nemohlo mít na posouzení věci jakýkoli vliv.

22. V prvním rozsudku krajský soud vyjádřil souhlas s tvrzením žalobce b), že stavební úřad zřetelně nepřistupuje k posouzení charakteru zástavby daného území konstantně jako k zástavbě řadové, kde by bylo možné umísťovat stavby na hranici pozemku, neboť z žalobcem b) předloženého vyrozumění stavebního úřadu ze dne 30. 3. 2016, č. j. SMOL/069728/2016/OS/PS/G a na něj navazujícího rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby ze dne 14. 6. 2007, č. j. SMOL/141547/2017/OS/PS/G krajský soud zjistil, že v případě staveb umístěných žalobcem b) na hranici pozemků parc. č. 716 a 717 skutečně trval stavební úřad na zachování 2 m širokého odstupu od společných hranic pozemků. Nejvyšší správní soud však v odst. 31 rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 391/2019-32, uvedl, že se rozhodnutí o nenařízení odstranění stavby netýká sousedící stavby pro bydlení, nýbrž doplňkových staveb, v jejichž případě nepřipadá aplikace § 25 odst. 2, 4 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. v úvahu. Námitku tak Nejvyšší správní soud shledal lichou. I tímto právním názorem je krajský soud vázán.
23. K setrvalému poukazování žalobce b) na nečinnost stavebního úřadu při vyřizování jeho žádosti o povolení přístavby jeho rodinného domu, nezbývá než odkázat žalobce b) na možnost domáhat se přijetí opatření proti nečinnosti u nadřízeného orgánu dle § 80 správního řádu.
24. S ohledem na výše uvedené krajský soud žaloby obou žalobců jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
26. O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem, k čemuž však nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 27. května 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.